

семенцата почнали да се излупватъ. — Ами сега?

Изтичахъ вѣнъ на двора при черницата. Пжп-китѣ ѹ сж още малки, корави, нѣма листица!

Уви! нима трѣбва да умираатъ отъ гладъ моитѣ малки надежди и радости? Върнахъ се дома наскърбена. Тогава мама ме прати да вида дали поне розитѣ иматъ листа. Въ двора имахме и рози, тѣ едва почваха да се развиватъ. Съ радостъ набрахъ малкитѣ още недоразвити листенца и изтичахъ при мама. Накжсахме листенцата и ги нахвърляхме върху малкитѣ гжсенички. За мигъ листенцата почерняха отъ полазилитѣ върху тѣхъ малки буби, които лакомо почнаха да ядатъ.

И така захранихме бубитѣ. Тѣ сж лакоми, но сж малки, затова можахъ да ги спася отъ смъртъ съ листчетата отъ розитѣ, докато черницата почна да се развива.

Отъ день — на день моитѣ бубички растѣха, но съ това растѣха и моитѣ грижи.

Азъ винаги гледахъ да имъ набера чисти и сухи черничеви листенца. Особено бързахъ съ това, когато виждахъ, че се задава буря и дѣждъ.

Знаехъ, че бубитѣ не трѣбва да ядатъ мокри листа, защото се разболяватъ. Но не обичатъ и повѣхнали листа, затова имъ набавяхъ свѣжа и прѣсна храна.

Азъ обичахъ да стоя при моитѣ буби, да се грижа за тѣхъ и да се вслушвамъ въ тихото шумолене, подобно на дребенъ дѣждецъ, когато се хранятъ. Казаха ми, че бубитѣ спятъ — и моитѣ буби спаха. Тогава азъ ги хранѣхъ по-малко. И много се зарадвахъ когато преминаха последния си сънь. Тогава бубитѣ ми станаха: голѣми, бѣли, чисти, почти прозрачни, менъ ми бѣ приятно да ги галя, да ги поставямъ по бузитѣ си и тѣ студени да ме гѣделичкатъ съ меки тѣ си крачка.

Сега бубитѣ сж много лакоми. Азъ се измжчвамъ да имъ бера листа. Колкото и да имъ поставя, тѣ бързо зашумяватъ и всичко изаяждатъ. Но дойде края и на лакомството имъ. Бубитѣ станаха неспокойни. Съ вирнати глави дирѣха нѣщо. Сътихъ се какво—